

S ochotníky z Hostivice hrají pro radost i profíci

Amatérský soubor oslavuje desáté výročí premiéry hry Jak je důležité mítí Filipa

Robert Božovský
redaktor MF DNES

HOSTIVICE Říkají si DIVSE a už deset let vystupují na divadelních prknech. Amatérský soubor z Hostivice u Prahy navázal na bohatou historii ochotnických spolků působících v tomto městě už od šedesátých let 19. století. „Byla jich tu celá řada, i když někdy odehráli jen jediné představení. Hostovali v nich i slavní herci minulosti, například Jaroslav Vojta nebo Adina Mandlová,“ říká principálka a režisérka souboru DIVSE, ale také pedagožka v místní škole **Jolana Petříková**.

Jaký nejsilnější okamžik z deseti-leté historie souboru se vám vybavuje?

Poté, co jsem se přistěhovala do Hostivice, jsem po založení divadla toužila a čekala na tu správnou chvíli. A když se objevila, byl pro mě vznik souboru tím nejsilnějším okamžikem.

A jak se vlastně stalo, že se tady našla parta lidí, která chtěla dělat divadlo?

Sešli jsme se na inzerát, který jsem dala do místního měsíčníku. Ohlas byl podle mě skvělý. Ozvalo se mi totiž tehdy pět lidí. Postupně pak přibývali další.

Jaké bylo vaše první nastudované představení?

Byla jím komedie Jak je důležité mítí Filipa. Premiéru měla 4. prosince 2014 v sokolovně v Hostivici, sedm měsíců poté, co jsme se poprvé sešli. Vybrala jsem ji, protože si s rolemi naši herci sedli. A navíc jsem tu hru měla v dlouhatě připravenou, protože jsme ji hráli už v místě mého předchozího bydliště na Moravě.

Kolik herců se už za deset let v souboru vystřídalo? Stal se někdo z nich profesionálním umělcem?

Přibližně čtyřicet. Petr Urban, kterého divadlo chytilo a šel si za svým snem, vystudoval DAMU a dnes je členem souboru Divadla Josefa Kajetána Tyla v Plzni a hostuje také v pražském Divadle Komedie.

Ve vašem souboru naopak působí úspěšná profesionální herečka Jana Hermachová...

Přečetla si v hostivickém měsíčníku článek o naší úplně první premiéře a zavolala mi, jestli se k nám nemůže přidat, protože dlouhá léta ve městě žije.

Musela projít nějakým konkurzem?

Rozhodně ne (smích). Byla to od ní nabídka, která se neodmítá. A našemu souboru je věrná dodnes.

Které další známé tváře váš soubor přilákal?

Vystupovali s námi například Martin Zounar, Jiří Plojhar nebo Ivana Andrlová.

Mezi ochotníky asi nejdou kvůli honorářům?

My ani žádné honoráře nemáme. I když původně nic nechtěli, vždycky se nám ale po ně alespoň nějaké peníze sehnat povedlo. Ale když jsem se jich ptala, co je vede mezi nás, ochotníky, všichni odpověděli stejně. Že herectví je jejich povoláním, ale mezi amatérskými herci znovu prožívají radost z hraní a vrať se jim zpátky k tomu, proč začali svou profesi vlastně dělat.

Souvislosti Hostivické divadlo

Divadelní soubor vznikl před deseti lety. Jeho prvním představením byla komedie **Jak je důležité mítí Filipa**, která měla premiéru 4. prosince 2014 v místní sokolovně. Soubor má deset aktivních členů a své řady by rád rozšířil hlavně o nové mužské herce. Čestným členem souboru je herec Jiří Klem, působí v něm i bývalá profesionální herečka Městských divadel pražských Jana Hermachová. Divadlo letos vystoupilo například na Zebřáku, v Buštěhradu, Dobříši nebo Bělé pod Bezdězem. V čele souboru stojí **Jolana Petříková**, pedagožka hostivické základní školy. Do středních Čech se přistěhovala v roce 2002. Svou lásku k divadlu si přivezla z Kojetína na Hané, odkud pochází. Kromě divadla ji baví čtení, procházky po lese a ruční práce. Její starší dcera studuje na umělecké škole obor vlásenkář a maskér, mladší taneční konzervatoř.

Podáři se Principálka a režisérka Jolana Petříková (nahore) vede hostivické divadlo už celou dekádu. Mezi úspěšná představení patří Tonka Šibenice (vlevo) a v minulosti inscenace Legionáři, v níž hostovali Jiří Klem a Oldřich Vízner (dole).

Foto: Michal Růžička, MAFRA a archiv divadla

A jaká je souvislost mezi vámi a Jolanou Petříkovou, která je vedena v seznamu herců Národního divadla v Praze?

To jsem já. Přihlásila jsem se na konkurz a uspěla jsem. Jednalo se o jednorázový projekt, představení Snad nejdete na Boleslav, které mělo derniéru letos v dubnu. Pod profesionálním vedením hru nastudovali amatérští herci. Bylo to v podstatě celé inscenační a herecký kurz.

Kde všude diváci toto představení viděli? Bylo to i v Boleslavi? V Mladé nebo Staré?

Samozřejmě na prknech Národního divadla, v pražském Rock Café nebo na Štvanici. Zahrát ho v Boleslavi byl náš sen, který ale zůstal nesplněn.

Jaký je to pocit vystoupit ve Zlaté kapličce?

Nádherný a nezapomenutelný. Ačkoli si myslím, že jsou u nás, a nechci se moc rouhat, lepší divadelní scény, bylo to prostě úžasné.

Pojďme zpátky do Hostivice. Co všechno ve vašem souboru máte na starosti?

Jsem tu principálkou, režisérkou, scénografkou, dramaturgyní a příležitostnou herečkou. Dělam hudbu, s manželem grafiku, fotografie. Prostě holka pro všechno.

Kolik inscenací už soubor DIVSE nastudoval?

Devět. Například hru Legionáři, francouzskou komedii Na správné adrese nebo detektivní inscenaci Plynové lampy. V současnosti máme v repertoáru legendární příběh známé pražské prostitutky Antonie Havlové, řečené Tonka Šibenice, dále situační komedii Jen pro zvané a naše zatím poslední představení Pane Erbene, nefekněte ne!, které mělo premiéru v polovině listopadu. Přináší reinterpretaci čtyř klasických Erbenových balad - Svatební košile, Poklad, Dceřina kletba a Vrba.

Jaká z her byla nejúspěšnější?

Asi každá hra měla úspěch. Ale s čím jsme divákům asi nejvíce vyrazili dech, bylo představení Legionáři. Bylo to dáno nejen určitým dokumentárním zpracováním tématu, ale i hereckým obsazením. Rolí se ujala pestrá směsice herců, mezi kterými hostovali i profesionálové Oldřich Vízner nebo Jiří Klem.

Jak často se scházíte ke zkouškám? A jak dlouho trvá nastudovat nové představení?

Scházíme se dvakrát týdně v hostivické sokolovně, která je naší domácí scénou. Například naše poslední představení je na vážné téma, navíc v mé autorské úpravě, bylo to tedy hodně náročné. Herci se museli naučit pracovat s rýmem Erbenových balad, takže jsme začali už na jaře. Pak do toho přišly letní prázdniny. Ta největší dřina trvala asi dva a půl měsíce. Čtyři vybrané balady jsou zasazené do různých časových období. Svatební košile se odehrává za první a Poklad za druhé světové války. V současnosti Dceřina kletba a pro Vrba jsem využila dystopii, fiktivní společnost, která se vyvinula špatným směrem. Erbenovy texty jsou ale původní.

Co vás čeká v příštím roce?

Další premiéru plánuji až napřesrok. Chceme hrát a rozdávat radost divákům nejen v Hostivici, ale i na zájezdech. Erbena chceme uvádět i jako školní představení.